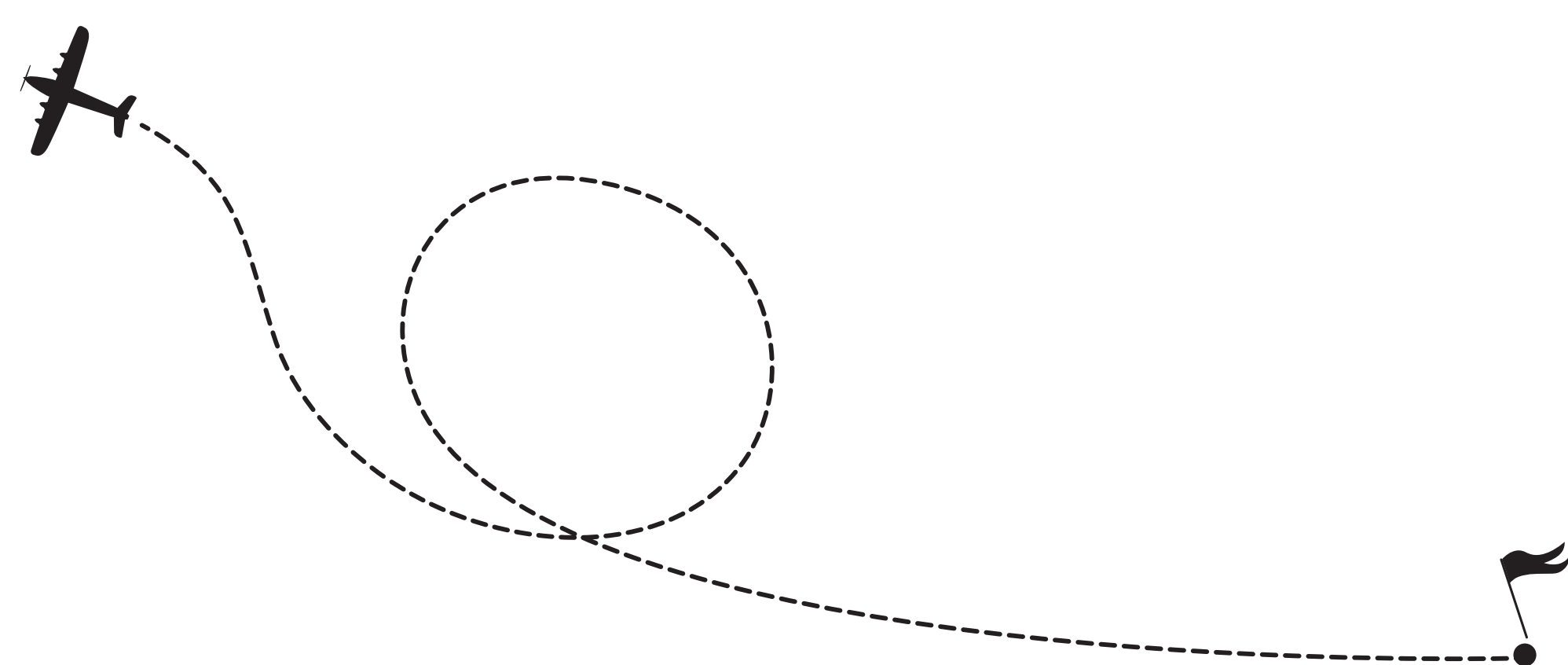

Mục lục

Lời nói đầu

Bắt "thời" du kí	9
------------------------	---

2015 - Bắt lên một

Đà Nẵng và những lần đầu tiên của Bắt	12
Đón sinh nhật có tuổi ở Thái Lan	19
Bài học nhỏ số 1	26

2016 - Bắt lên hai

Cấp cứu ở Ninh Thuận	28
Sa Pa mùa mây	34
Những ngày sống chậm ở làng bích họa Tam Thanh	40
Cà phê trong nhà cổ Chúng Pủa	45
Bài học nhỏ số 2	50

2017 - Bắt lên ba

Ngủ đêm cùng cá heo và chim cánh cụt ở Đài Loan	52
Ngày nắng ở Nami	57
Chút trà ấm cho ngày mưa ở Cửu Phần	62
Sống thật chậm ở Hội An	70
Bài học nhỏ số 3	78

2018 - Bắt lên bốn

Những sắc màu Mộc Châu	80
Chinh phục Mã Pì Lèng	89
Về chơi với hoa giấy Thanh Tiên	96
Nhà của những ông vua và nàng công chúa ở Angkor	101
Trở lại Vĩnh Hy	109
Bài học nhỏ số 4	116

2019 - Bắt lên năm

Ngôi nhà dưới chân đèo Mimosa	118
Những bức tranh tường ở Penang	123
Thế giới kẹo ở Singapore	129

Dạo bước trên con đường hoa giấy tuyệt đẹp ở Nha Trang	134	Mùa cúc chi đến rồi	194
Những cánh bướm trong rừng Cúc Phương.....	138	Cuối tuần về chơi làng đan đát.....	197
<i>Bài học nhỏ số 5</i>	142	Về làng cổ Cựu	199
2020 - Bấp sáu tuổi		Làng bích họa Chử Xá	202
Tìm hương vị Tết nơi làng bánh chưng Tranh Khúc	145	Nặn gốm Bát Tràng	203
Bình Thuận, nắng, gió và Covid	151	Cuối tuần ở làng làm hương Quảng Phú Cầu	205
Tết ở Hà Nội.....	158	2023 - Bấp chín tuổi	
<i>Bài học nhỏ số 6</i>	168	Đêm Giao thừa bình yên ở Đà Lạt	207
2021 - Bấp lên bảy		Thiên nhiên Côn Đảo hoang dã.....	210
Rạch Vẹm, mùa sao biển lấp lánh	170	<i>Bài học nhỏ số 8</i>	217
Những cuộc hẹn ở Thành phố Hồ Chí Minh ...	176	42 chuyến đi của Bấp cùng mẹ trong 9 năm.....	218
<i>Bài học nhỏ số 7</i>	180	Lời bạt	
2022 - Bấp tám tuổi		<i>Mong ước của mẹ</i>	221
Mâm ốc hạnh phúc ở Bãi Xếp	183		
Chơi dù lượn trên biển An Bàng	188		
Những làng nghề quanh Hà Nội.....	193		

Lời nói đầu

Bắt “thối” du kí

Xin chào, tôi là Lam Linh, một nhà báo, nhà văn đam mê xe đạp. Tôi là tác giả của bốn cuốn sách *Gái phượt*, *Yếm Đào du kí*, *Để con được bay* và *Nuốt hạt mọt cây*.

Đam mê du lịch trải nghiệm và là “chân chạy” nhiều năm nên từ lúc con gái chào đời cho đến giờ, suốt chín năm, tôi dành nhiều thời gian cùng thực hiện các chuyến đi. Đó là cách tôi dẫn con bước ra thế giới và ngắm nhìn mọi thứ, cũng là cách để tôi tiếp tục với nghề đã gắn bó hơn mười lăm năm – nghề viết lách về du lịch. Tôi chưa bao giờ ngại cho con đi cùng. Cô bé là bạn đồng hành lớn nhất của cuộc đời tôi.

Mỗi đứa trẻ và mỗi gia đình có vấn đề khác nhau khi đi du lịch, không thể áp dụng chung công thức mà cần linh hoạt thay đổi cho phù hợp. Nhà tôi đi kiểu dạng “bụi phúi”: ăn uống đơn giản vỉa hè, lề phố, món bình dân; đi tàu xe

công cộng, thuê xe máy; ở *homestay*, nhà dân; thăm ngẫu hứng các điểm vui chơi... nên cách đi không giống nhiều người.

Con gái tôi là cô bé sống tình cảm, yêu thiên nhiên, yêu động vật và khá tự lập. Chúng tôi có những trải nghiệm tuyệt vời: lặn biển, chèo cừu, nặn đất, chăm sóc cây cối, cho thú ăn, thưởng thức nhiều món ngon và hưởng ánh nắng ấm áp bên biển khơi bất tận. Những chuyến đi phần nhiều là trải nghiệm cho con sống với thiên nhiên tươi đẹp. Tôi không biết mình dạy con đúng không vì cũng đang học cách làm mẹ, nhưng tôi luôn tin thiên nhiên là người thầy vĩ đại nhất và con người thật quá bé nhỏ trong thế giới này.

Những chuyến đi là cách chúng tôi cân bằng giữa cuộc sống và công việc, giữa mẹ và con. Những chuyến đi là cơ hội để con được gần gũi với thiên nhiên, dặn dũa và trưởng thành hơn. Những chuyến đi cũng để thêm sức mạnh, giúp cuộc sống khó khăn dễ thở hơn. Những chuyến đi có lúc thật vui, có lúc xảy ra nhiều chuyện, chúng tôi cùng nhau giải quyết, cùng nhau vượt qua và cùng nhau cố gắng nhất có thể, mang năng lượng tích cực khi trở về với cuộc sống thường nhật.

Sau các chuyến đi, hành trang theo về gồm những món quà nhỏ xinh từ các nơi, do chính tay con chọn, đặt trang trọng trên một góc giá sách, bên cạnh phần mà tôi mang về từ trước, giống như chiến tích nho nhỏ cho cuộc “chinh phạt” những cung đường của hai mẹ con. Căn nhà nhỏ lại ấm hơi người, chẳng lúc nào thiếu vắng nụ cười và âm nhạc, chẳng bao giờ thôi ầm ĩ tiếng đấm trẻ con hàng xóm hò hét vui đùa. Đó là thế giới cổ tích của hai mẹ con, nơi tôi và con bày biện mọi thứ theo ý mình.

Ngày trước, mục tiêu lớn nhất của tôi là kiếm thật nhiều tiền và đi du lịch. Vì cái mục tiêu to lớn ấy, tôi dành cả thanh xuân để làm việc rồi tiêu tiền vào các chuyến đi, bất kể trong hay ngoài nước, bất kể bốn mùa xuân, hạ, thu, đông.

Bây giờ, mục tiêu kiếm thật nhiều tiền và đi du lịch khắp nơi vẫn không thay đổi, chỉ là phải kiếm gấp đôi để dắt theo con đi cùng, có sức khỏe để cùng con lớn khôn và để được nắm tay CÙNG CON ĐI KHẮP THẾ GIẠN.

Đà Nẵng và những lần đầu tiên của Bắp

Nơi tôi nghĩ đến khi định đưa con gái đi chơi lần đầu tiên trong đời là Đà Nẵng. Vì tranh thủ được miễn phí vé máy bay trước năm con hai tuổi. Vì dễ đi lại, khách sạn rẻ, không khí dễ chịu, có biển. Và chủ yếu là vì tôi thích đến đó.

Nháo nhác, lồi thồi lếch thếch, vừa đi vừa thở hổn hển, tay ôm con, tay kéo lê cái va li nặng trĩu. Tôi đang vội. Chuyến bay của tôi cất cánh lúc mười hai giờ mười lăm phút, giờ đã gần mười một giờ. Tôi phải vào làm thủ tục tức thì. Tay bế con, tay đẩy xe, chiếc xe cứ xiên hết sang bên này bên khác, phi ầm ầm về phía quầy vé, bằng mọi cách xé dòng người đông nghìn nghịt mà lao.

Cái va li to tướng lăn theo đà, đổ ầm. Bạn không thể tưởng tượng trong đó có gì đâu. Tôi đã cẩn thận quấn băng dính xung quanh vì nó quá căng, sợ trong lúc bị quăng quật từ băng chuyền lên máy bay rồi từ máy bay xuống băng chuyền sẽ bung hết đồ của hai mẹ con ra. Tôi xếp gọn nhất có thể rồi, không thể lèn thêm được nữa.

Xong thủ tục, tôi bế con, qua khu kiểm tra an ninh, vào phòng chờ.

Tôi bỏ cái ba lô hồng xuống khỏi vai, lục đồ lấy bột ăn dặm cho con. Nó đói rồi nên vừa ngồi trong xe đẩy vừa hóng ti vi trước mặt, ăn hết hơn nửa bát bột. Còn mẹ nó gặm bánh mì. Cái bánh mua từ sáng đã khô cứng, tôi trệu trạo ăn, vừa liếc mắt ngó điện thoại vừa trông “nàng”.

Nhiều lần ngồi trong phòng đợi của các sân bay, tôi rất ấn tượng với hình ảnh những gia đình nhỏ của các bạn Tây đi du lịch cùng nhau. Thường họ sẽ gồm một cặp vợ chồng và ba đứa con, đứa lớn cách đứa nhỏ hai, ba tuổi. Ở sân bay, ông bố luôn đẩy xe đồ chất đầy va li lớn nhỏ, bà mẹ đeo túi lớn đi cùng và mỗi đứa trẻ tự kéo một chiếc va li hay đeo ba lô riêng. Không có cảnh chạy theo con khắp sân bay hay la hét yêu cầu chúng việc này việc khác. Tụi nhỏ rất ý thức, đứa lớn nhất trông hai em, đứa thứ hai dặt tay

đứa thứ ba, đứa bé nhất ôm con thú bông xinh xắn, và chúng đi giữa bố mẹ. Dù xếp hàng làm thủ tục hay ngồi trên máy bay cũng đều nhanh nhẹn, gọn gàng. Khi đã ngồi vào ghế và cài dây an toàn, chúng thoải mái, ung dung như đang ngồi trên xa lông êm ái ở nhà, máy bay lượn xóc, lên xuống, chẳng hề gì, cứ chúi mắt đọc sách hay nghe nhạc, vẽ tranh. Tôi rất thích sự tự lập từ sớm ấy, và tôi nghĩ dần dần cũng phải luyện cho Bắp được như vậy.

Vị trí vé ngồi rìa ngoài, số 18. Bình thường ngồi một mình đã chật, có thêm cô nhóc thì gần như chẳng cựa được chút nào. Bắp ngủ gà ngủ gật, rúc cái đầu nhỏ tìm ti mẹ. Xoay người mãi mới với được dây an toàn, cài cho hai mẹ con, rồi áp con vào ngực, một tay ôm lưng, tay kia ấn nhẹ vào tai con để phòng thay đổi áp suất làm con ù tai rồi thả nhiên cho con bú. Từ ngày có con, “dây thần kinh xấu hổ” của tôi biến mất. Chiếc máy bay lắc lư rồi lăn bánh. Tiếng ù ù mỗi lúc một to, thấy hẫng một cái rồi lên gờ. Thế là chuyển đi đầu tiên cùng con bắt đầu.

Chuyến đi đầu, chọn nơi đã quen thuộc thì tốt hơn, nhất là Đà Nẵng lại có mọi thứ: không khí mát mẻ, dễ chịu, khách sạn gần biển, quán hàng tiện lợi, nhà hàng xung quanh, gọi tắc xi